

мифология. К сожалению, до сих пор многих современных молодых людей очень сильно будоражит нацистская эстетика, и ходят слухи о том, что на самом деле в ней существует тайная мистическая подоплека, вспоминают полумифическую организацию Аненербе («Немецкое общество по изучению древней германской истории и наследия предков»), тибетских монахов в третьем рейхе, черные костюмы, подчеркивающие фигуры нацистов – воинов. Эти черные костюмы были придуманы намеренно с целью оккультно-идеологического обеспечения государственного аппарата нацистской Германии. Многие молодые люди поддались подобной эстетике рейха, не вникая в суть всего этого.

Французский структуралист, семиотик Ролан Барт (1915-1980 гг.), анализируя глянцевою парижскую прессу 50-х годов, написал работу «Мифологии» (1957 г.). В ней он показал механизм возникновения современных мифов из широкого распространения масс-медиа. Уже в 50-х годах резко увеличилось количество глянцевых журналов, активно развивается телевидение, радио. Основная мысль Р.Барта в том, что миф делает мир. «Миф есть система коммуникации, это сообщение. Следовательно, миф — это не вещь, не понятие, а способ означивания» [6; 232]. Мы, думая посредством мифа, заблуждаемся, считая, что мы самостоятельно осмысливаем жизнь такой, какая она есть на самом деле. Именно на этом работает современная процедура пиара (public relations — публичные отношения, технологии создания и внедрения образа объекта).

Таким образом, присваивая язык, паразитируя на нем, миф обладает определенными механизмами влияния. Например, в одном из очерков из «Мифологии» Р.Барта под названием «Расин есть Расин» автор утверждает, что миф блокирует критическое мышление с тем, чтобы вовлечь человека в какую-то акцию, чтобы он был преданным поклонником как, например, в сетевом бизнесе, когда участники распространяют свой товар как уникальный, не имеющий аналогов. «Миф превращает культуру в природу... он обезоруживает всякую критику, поскольку то, что является историческим, начинает предстать как данное от природы [6; 240]. Миф мобилизует.

Сила мифа велика и сегодня. Мифотворчество парисутствует в различных сферах современной человеческой деятельности. Известный казахстанский культуролог Нуржанов Б.Г. справедливо замечал, что даже современная политика зачастую ссылается не на разум, а на миф. Миф сегодня может служить прочным основанием для политики, так как будучи сферой эстетики, сферой чувственности, он увлекает, убеждает, «зажигает» людей больше, чем сухие рациональные аргументы [7].

Синкретичность мифа, единство объективного и субъективного, рационального и иррациональных начал делает этот способ постижения мира исторически более перспективным. В этой связи, миф становится центральной категорией современной философии и культурологии, он снимает оппозиции реального и воображаемого, индивидуального и общественного, и восстанавливает утраченную целостность мира и человеческого сознания. Впрочем, и это вполне оспоримо и требует новых перспектив в развитии данного философского дискурса.

Список использованной литературы

1. Барт Р. Миф сегодня / Р.Барт. Избранные работы: Семиотика.Поэтика; пер. Зенкина С. – М.: Прогресс, 1994. – С. 72-130
2. Лосев А.Ф. Диалектика мифа / А.Ф. Лосев. – М.: Мысль, 2001. – 559 с.
3. Кассирер Э. Философия символических форм / Э.Кассирер. – М.: СПб Университетская книга, 2002. – Т2. – 280 с.
4. Леви-Стросс К. Первобытное мышление / К.Леви-Стросс. – М.: Республика, 1994. – 384 с.
5. Деррида Ж. Письмо и различие / Ж.Деррида: пер. с фр. под ред. Лапицкого В. – СПб: Академический проект, 2000. – 432 с.
6. Барт Р. Мифологии / Р.Барт. – М.: Академический проект, 2008 – 351 с.
7. Нуржанов Б.Г. Бекет Нуржанов в Интеллектуальном клубе Ауэзхана Кодара [Электронный ресурс] / Б.Г.Нуржанов. – Режим доступа: https://www.youtube.com/watch?v=6J-geC9BqVw&ab_channel=AuezKodar

ӘОЖ: 378.1

ҚОҒАМДЫҚ САНАНЫ ЖАҢҒЫРТУ КОНТЕКСТІНДЕ КӘСПҚОЙЛЫҚТЫ ҚАЛЫПТАСТЫРУДАҒЫ ӘЛЕУМЕТТІК-ГУМАНИТАРЛЫҚ БІЛІМ БЕРУДІҢ ОРНЫ МЕН РӨЛІ

Жумасултанова Г.А., академик Е.А. Бөкетов атындағы Қарағанды университеті, Қарағанды, Қазақстан

Қазіргі кезеңде өркениетті қоғамдарда жүзеге асып жатқан көпқырлы жаңғырту үдерістері мен ақпараттық технологиялардың ықпалымен қоғамдық сананың трансформациялануы білімді адамзат дамуының негізгі өлшемдерінің біріне айналдырды. Бүгінгі таңда демократиялық даму жолын таңдаған мемлекеттерде, соның ішінде Қазақстан Республикасында да, білім берудің жаңа моделін қалыптастыру қажеттілігі күн тәртібінде өткір қойылып отыр. Мұндай модель қоғамның жаңа типтегі әлеуметтік дамуға өтуін қамтамасыз етіп, оған жаңа серпін беруге тиіс. Осыған орай, қазіргі техноцентристік сипаттағы білім беру жүйесін алмастыратын тұлғаға бағдарланған білім берудің қалыптасуы заманауи қоғамның аса маңызды әлеуметтік мәселелерінің бірі ретінде көрініс табуда.

XX ғасырдың соңы мен XXI ғасырдың басынан бастап білім беру жүйесін дамытудың негізгі үрдістері мен қағидаттарының қатарында гуманитарландыру ерекше орынға ие болды. Бұл құбылыс қоғамдық өндіріс пен әлеуметтік қатынастарды жаңғырту үдерістерінің объективті заңдылықтарынан туындап отыр. Оның басты мақсаты

– тұлға мен қоғам арасындағы өзара әрекеттестікті оңтайландыру арқылы олардың үйлесімді әрі тиімді дамуын қамтамасыз ету. Сонымен қатар, қазіргі кезеңдегі білімді гуманитарландырудың маңызды бағыты – оның рухани-адамгершілік мазмұнын жетілдіру. Бұл тұлғаның рухани дамуына ықпал етіп қана қоймай, технократиялық бағыттағы білім беру жүйесінің айқын кемшіліктерін жоюға бағытталған.

Қазақстан жағдайында бүгінгі күнде қоғам өмірінің барлық саласына әсер етіп отырған әлеуметтік өзгерістер жаңа қоғамдық ахуалды түсінуге деген әлеуметтік және жеке қажеттіліктерді қалыптастыруда. Бұл өз кезегінде әлеуметтік проблемаларды кешенді талдауды және көпнұсқалы, өзін-өзі ұйымдастыратын әлемдегі адамның жаңа орнын айқындауды талап етеді. Инновациялық даму жағдайында еңбек субъектісінің зияткерлік және адамгершілік деңгейіне қойылатын талаптар артып, оның санасын жаңғыртуға, сондай-ақ күрделі әрі жылдам өзгеретін шынайылыққа бейімделу қабілетіне ерекше көңіл бөлінуде. Кәсіби құзыреттілік – әлеуметтік мәні бар интегративті тұлғалық сапалардың жиынтығы ретінде қарастырылып, маманға өзгермелі әлеуметтік ортаға жедел және тиімді бейімделуге, кәсіби міндеттерді қоғамдық қауіпсіздік, экономикалық тиімділік және мәдени даму талаптарына сәйкес орындауға мүмкіндік береді. Осы тұрғыдан алғанда, әлеуметтік-гуманитарлық білімнің рөлі ерекше, себебі ол кез келген саланың маманын даярлауда жалпы мәдени құрамдас бөлік болумен қатар, жоғары білім беру жүйесіндегі кәсіби дайындықтың дербес бағытын да құрайды.

Біздің дәуір көбінесе ғылыми-техникалық революция немесе ақпараттық дәуір ретінде сипатталатынын ескерсек, мұның маңызы айрықша. Бұл анықтамаларда, әдетте, техникалық аспектілерге басымдық беріледі. Шын мәнінде, қазіргі кезеңдегі ғылым мен техниканың жетістіктері орасан зор: адамзат жетілген машиналарды жасап қана қоймай, жануарларды жасанды жолмен көбейтуге және өз бейнесіндегі роботтарды құрастыруға да қол жеткізді. Дегенмен, әлеуметтік шындық көрсеткендей, адамзат дамуы тек қана технологиялық үдеріс бола алмайды. Қазіргі заманғы индивид бұрынғы дәуірлердегіден гөрі әлдеқайда көбірек философиялық пайымдауға, болып жатқан құбылыстарды философиялық тұрғыдан қорытуға мұқтаж. Бұл – адамзат өз технологиялық әлеуетіне сәйкес келетін философиялық концепцияларды қалыптастыруы тиіс дегенді білдіреді. Ғылым мен техниканың даму салдары оларды жай ғана теріске шығарумен шектелмеуі керек. XX ғасырдың көрнекті ойшылы Карл Яспер атап өткендей: «...Техникаға тәуелді адам оны қалай бағындырады? Адамның бүкіл болашағы техникалық дамудың салдарын және олардың оның өміріне ықпалын қалайша өзіне бағындыра алуына байланысты. Бұл ықпал оның қолжетімді шынайылықты ұйымдастыруынан бастап, әрбір нақты сәттегі жеке мінез-құлқына дейінгі деңгейде жүзеге асады» [1, 139-б].

Осыған байланысты қазіргі қоғамда әлеуметтік-гуманитарлық білімнің айрықша маңызға ие болып отырғаны туралы толық айтуға болады. Бұл ең алдымен еліміздің қазіргі даму кезеңінің ерекшеліктерімен байланысты. Аталған ерекшеліктердің қатарына саяси өзгерістерді, экономикадағы жаңа қатынастардың қалыптасуын, құндылықтар жүйесінің өзгеруін, қазіргі жастардың білім саласындағы сұраныстарының әртараптануын, сондай-ақ білім беру жүйесінің децентрализациясы мен плюрализациясын жатқызуға болады.

Қазіргі үрдістер елдегі әлеуметтік-гуманитарлық білімнің жай-күйін және даму болашағын, оның маманның кәсіби және өмірлік жолындағы рөлін, қоғам қажеттіліктері мен еңбек нарығы талаптарына сәйкестігін бағалауды қажет етеді. Бұл мәселелердің ішінде соңғысы ерекше маңызға ие. Өйткені кейбір зерттеулер көрсеткендей, әлеуметтік-гуманитарлық құзыреттіліктің төмен деңгейі көптеген жоғары оқу орындарының түлектеріне өздерін толыққанды кәсіби жүзеге асыруға, сондай-ақ азаматтық әлеуетін толық дәрежеде іске асыруға мүмкіндік бермейді. Осы мәселені шешуде жоғары кәсіби білім берудің әлеуметтік-гуманитарлық құрамдасы айрықша үлес қоса алады деп сенеміз. Ресейлік ғалым О.В. Санникова бұл тұрғыда дұрыс атап көрсеткендей: «Әлеуметтік-гуманитарлық білімнің мазмұны жас ұрпаққа әлеуметтік және гуманитарлық ғылымдардың өзекті жетістіктерін жеткізумен қатар, әлеуметтік шындықтың жинақталған бейнелерін және жеке құндылықтық бағдарларын қалыптастырады. Мұндай мазмұн индивидті әлеуметтік өзгерістерге бейімдеуге, жеке болашақты қоғамның даму болашағымен байланыстыруға қабілетті» [2].

Жоғарыда атап өтілгендей, қазіргі әлем бұрын-соңды болмаған қарқындылығымен ерекшеленеді. Бұл құбылыс барлық әлеуметтік қатынастарға, институттарға, үдерістерге әсер етуде. Қазіргі кезеңдегі адамның қоғамдағы орны да күрделі әрі қайшылықты сипатқа ие. Дәстүрлі түсініктер мен анықтамалар жүйесі дағдарысқа ұшырап, адамның өзін-өзі айқындауы үшін сенімді бағдар болудан қалуда. Дінге деген жаппай қызығушылық, әсіресе оның дәстүрден тыс түрлеріне бет бұру – қазіргі сана дағдарысының айғағы әрі одан кез келген жолмен шығуға деген ұмтылыстың көрінісі. Осы тұрғыдан алғанда, әлеуметтік ғылым қазіргі адамзат бастан кешіп отырған дағдарысты еңсеруге өз үлесін қосуы тиіс. Экстремистік діни де, зайырлы да ілімдерге ғылым критерийлеріне негізделген қоғам, адам және әлем жөніндегі тұжырымдамалар қарсы қойылуы қажет.

Адам мен қоғамның өзін-өзі анықтау мәселесі әсіресе бір әлеуметтік жүйеден екіншісіне өтуді бастан өткеріп жатқан мемлекеттер үшін өткір сипатқа ие. Белгілі болғандай, біз де осындай қоғамдар қатарына кіреміз. Әрине, өтпелі кезеңдегі қоғамдар үшін тән қиындықтармен қатар, болашаққа сеніммен қарауға мүмкіндік беретін жетістіктеріміз де бар.

Жаңа мыңжылдықта Қазақстан әлемдік қауымдастық мойындаған тәуелсіз, егемен мемлекет ретінде тұрақты даму жолына түсті. Біздің елімізде нарықтық экономиканың және демократияның негіздері қалыптасты. Тәуелсіздік жылдарында Қазақстан посткеңестік кеңістікте тұрақтылықтың, әлеуметтік және этносаралық келісімнің үлгісін көрсетті. Бүгінгі күні елімізде демократиялық институттардың, нарықтық қатынастардың және көпұлтты мәдениеттің әрі қарай дамуына нақты алғышарттар жасалды. Шетелдік сарапшылар да біздің бірқатар жетістіктерімізді жоғары бағалауда. Атап айтқанда, қаржы жүйесінің деңгейі, зейнетақы реформасы ерекше оң бағалануда. Біз білім беру жүйесін сақтап қана қоймай, кейбір салаларда оның сапасын арттыра алдық. Нақ осы ғылыми-білім капиталы – жаңа мыңжылдықта қоғамымыздың әлеуметтік, экономикалық, саяси және ең бастысы – адами дамуының басты ресурсы болып табылады.

Дамыған елдердің тәжірибесі көрсеткендей, ғылым мен білімді дамыту мемлекеттік саясаттың аса басым бағыттарының бірі болып саналады. Мұның артында бұл саясатты қалыптастыратын және қолдайтын қоғамдық

пікір жатыр. Біздің міндетіміз – ең алдымен әлеуметтік ғылымдардың міндеті – ағартушылыққа негізделген қоғамдық пікір мен саясат қалыптастыру. Өйткені тек қана ағартылған қоғам мен жоғары білімді саясаткерлер қазіргі дәуірдің күрделілігіне сай шешімдер қабылдай алады. Мұндағы ағартушылық тар мамандану емес, әлеуметтік шындықтың түрлі аспектілерін өзара үйлестіре отырып тұтас әрі өнімді түсініктер қалыптастыру қабілеті ретінде қарастырылуы қажет. Дәстүрлі университеттердің міндеті – тар мамандануға ыдырау жағдайында білімнің тұтастығын сақтау. Бұл орайда Карл Ясперстің «Университеттер әмбебап білімді жүзеге асырудың практикалық үлгісі» деген сөзі бүгінде бұрынғыдан да өзекті болып табылады.

Осы тұрғыда Қазақстан да, көптеген посткеңестік мемлекеттер сияқты, қоғамды біріктіруге, демократия мен адам еркіндігін дамытуға, сондай-ақ ұлттық дәстүрлердің озық қырларын сақтауға ықпал ететін тиімді идеологияға мұқтаж. Әрине, идеология тек ғылыми өнім бола алмайды, ол әлеуметтік-саяси және экономикалық қажеттіліктерден туындайды. Дегенмен ғылымнан тыс идеология белгілі бір топтардың сәттік мүддесіне қызмет ететін әлеуметтік догмаға айналады. Ғылым ғана идеологиялық сананың аясын кеңейтіп, оның артық догматизациялануын болдырмауға қабілетті.

Қоғамның да, жалпы адамзаттың да дамуы тек технологиялық жетістіктерге емес, сол жетістіктерді адам игілігіне бағыттап, әлеуметтік топтар мен бүкіл адамзатты біріктіретін құндылықтар мен идеялар жүйесіне сүйенуі қажет. Мұндай білімді бізге әлеуметтік-гуманитарлық ғылымдар бере алады. Сондықтан олардың дамуына және қоғамдағы маңызын арттыруға тұрақты түрде күш салынуы қажет және ол мемлекеттік тарапынан қолдау табу тиісті.

Сонымен қатар әлеуметтік-гуманитарлық білім әлеуметтік субъектіні қалыптастыруда ерекше рөл атқарады. Оның мазмұнында индивидтің де, өзгермелі қоғамның да мүдделері көрініс табады. Мұнда кәсіби даярлықтағы тұлғаға бағдарланған үрдістер де, қазіргі әлеуметтік-гуманитарлық білімнің ерекшеліктері де, жоғары кәсіби білім беру институттарының социомәдени миссиясындағы өзгерістер де тоғысады.

Әлеуметтік-гуманитарлық білімнің маңыздылығына XX ғасырдың ірі ойшылдарының бірі Карл Манхейм де назар аударған болатын. Оның пікірінше: «Ата-бабаларымызға социологиялық теориялар қажет болған жоқ, өйткені ауылдағы немесе шағын елді мекендегі институттар мен адам қызметінің өзара байланыстары айқын әрі баршаға түсінікті болды. Сол кезеңде социология тек тұрмыстық сана деңгейінде ғана өмір сүрді. Алайда индустриалды қоғамның қарқынды дамуы мен оның жасырын күштерінің әрекеті қоғамды жекелеген индивид үшін жұмбаққа айналдырды» [3, 464-б.].

Мұндай жағдайда дәстүрлі тұрмыстық сана жеткіліксіз болып қалды. Қазіргі уақытта күрделі әрі кең ауқымды әлеуметтік білімдерді дамытуға бағытталған әлеуметтік күш-жігер қажет. Белгілі американдық социолог Ч.Р. Миллис атап өткендей: «Қазіргі адам қоғамның құрылымы, қазіргі қатынастар мен үдерістер жөнінде кең білімге ие болуы тиіс және заманауи әлемде өмір сүру үшін «социологиялық қиялға» ие болуы қажет» [4, 190-б.].

Осы айтылғандардың барлығы қазіргі қоғам үшін «гуманитарлық келбеті бар» инновациялық білімнің маңызын тағы да растайды. Өкінішке қарай, көптеген жағдайда инновациялық білім көбіне жаратылыстану, техникалық ғылымдарға, нақты ғылымдар мен математикаға негізделген құбылыс ретінде қарастырылады. Әрине, кез келген мемлекеттің инновациялық дамуы жоғары білім беру үдерісінде инновациялық қағидаттарды енгізуді талап етеді. Дегенмен инновациялық білім беру гуманитарлық пәндерді ығыстыруды емес, керісінше, оларды кәсіби пәндер құрамына белсенді енгізуді көздеуі қажет. Инновациялық білім – бұл жаңа білімді жасау үдерісіндегі оқыту, ол іргелі ғылымның, оқу үдерісінің және өндірістің интеграциясы арқылы жүзеге асады. Мұндағы ең маңызды құрамдас бөлік – заманауи мамандардың әлеуметтік және кәсіби құзыреттілігін қалыптастыру.

Жоғары білімді мамандар даярлауда әлеуметтік-гуманитарлық құрамдастың рөліне тоқтала отырып, ресейлік ғалымдардың: «Қазіргі кезде әлеуметтік құзыреттіліктің тапшылығы қоғам өмірінің түрлі деңгейінде байқалуда. Бұған азаматтық қақтығыстардың, сот процестерінің, ауызша және физикалық зорлық-зомбылықтың, эгоистік әрі қақтығысты мінез-құлықтың көбеюі дәлел. Әлеуметтік құзыреттіліктің жетіспеушілігі (жауапсыздық, өзін-өзі бақылай алмау, адамдармен әлсіз байланыс орнату, жеке сенімсіздікті айналаға көшіру) кәсіпорындардың тиімді қызмет етуіне кедергі келтіреді. Әлеуметтік құзыреттілікті дамыту үздіксіз, кезеңдік сипатқа ие және оның басым құрамдастарына назар аударуды қажет етеді» деген пікірлерімен келісуге болады [5, 108-б.].

Бүгінде елімізде де жоғары білікті мамандар даярлау мәселесі ерекше маңызға ие болуда. Қазіргі қоғам жоғары оқу орны түлектеріне ерекше талаптар қояды. XXI ғасырдың маманы кәсіби сипаттамалардан бөлек, үздіксіз өзін-өзі дамыту қабілетіне ие, коммуникативтік дағдыларды меңгерген, мақсатқа ұмтылатын және еңбек нарығында бәсекеге қабілетті болуы тиіс. Яғни ол өмірде де, кәсібінде де табысты өзін-өзі айқындай алуы қажет. Бұл үшін студенттердің жоғары оқу орнындағы оқу кезеңінде оқу-танымдық және кәсіби қызметке деген уәжін қалыптастыруы міндетті.

Сонымен қатар еліміздің қазіргі экономикалық жағдайы түлектердің қоғамда қабылданатын басқарушылық шешімдерді дербес бағалай алуын, ал қажет болған жағдайда оларды қабылдауға дайын болуын талап етеді. Олар қоғам үшін маңызды мәселелерді шешуде әлеуметтік жауапкершілікті сезінуі қажет. Сондықтан әлеуметтік-гуманитарлық білім өмірлік маңызы бар салаға айналып отыр. Өйткені басқа пәндер әлеуметтік құзыреттілікті дәл осы деңгейде қалыптастыра алмайды.

Әлеуметтік-гуманитарлық пәндердің студенттердің әлеуметтік-тұлғалық және кәсіби құзыреттерін қалыптастырудағы мүмкіндіктерін ресейлік ғалымдар төмендегіше топтастырады:

- әлеуметтік-гуманитарлық пәндер студенттердің құндылықтық бағдарларын, кәсіби және тұлғалық қасиеттерін қалыптастыруда маңызды рөл атқарады;
- әлеуметтік-гуманитарлық ғылымдар болашақ маманның уәжін қалыптастыруда зор әлеуетке ие;
- әлеуметтік-гуманитарлық пәндер тұлғаны дамыту құралы, негізгі құзыреттерді қалыптастырудың негізі болып табылады;

– әлеуметтік-гуманитарлық пәндер болашақ маманның кәсіби мобильділігін дамыту үшін қажетті танымдық іс-әрекет формалары мен әдістерінің кең спектрін қамтиды;

– әлеуметтік-гуманитарлық пәндер тұлғаның өзін-өзі білім алуға және өзін-өзі жетілдіруге саналы қатынасын қалыптастыруда ерекше маңызға ие [6].

Жоғарыда айтылғандарды қорытылай келсек, келесі түйедеме жасауға болады деп ойлаймыз.

Қазіргі кезеңде әлеуметтік-гуманитарлық білім мен ғылым адамдардың санасы мен өзіндік санасын жаңғыртуға бағытталған ақпараттық күрестің алдыңғы қатарында тұр. Олардың құндылықтық және дүниетанымдық бағдарлары мемлекеттік қауіпсіздіктің басты факторларының бірі болып табылады және жаңғыртылған қоғамдық сана жағдайында болашақ мамандардың кәсіби құзыреттілігін қалыптастырудың шешуші құрамдас бөлігі ретінде қызмет етеді.

Пайдаланылған әдебиеттер тізімі

1. Ясперс К. Смысл и назначение истории. - М.: Изд. Полит.лит., 1991.

2. Санникова О.В. Трансформация содержания профессионального социально-гуманитарного образования: социологический анализ. [Электронды ресурс]. – URL: <https://www.dissercat.com/content/transformatiya-soderzhaniya-professionalnogo-sotsialno-gumanitarnogo-obrazovaniya-sotsiolog>

3. Манхейм К. Диагноз нашего времени. - М.: Изд. Юрист, 1994.

4. Миллс Ч. Социологическое воображение. - М.: Изд. Стратегия. 1998.

5. Пузиков В. Социологическое образование в вузе: задачи и проблемы // Высшее образование в России. - 2008. - № 6 - С. 106 - 109.

6. Роль социально-гуманитарных дисциплин в формировании и развитии социально-личностных компетенций студентов. [Электронды ресурс]. – URL: <http://bibliofond.ru/view.aspx?id=564963>

УДК 372.851.02

НЕКОТОРЫЕ АСПЕКТЫ КИБЕРБЕЗОПАСНОСТИ В КАЗАХСТАНЕ

Жумагалиева А.Б., Карагандинский университет имени академика Е.А. Букетова, Караганда, Казахстан

Термин «кибербезопасность» (согласно опубликованному Международной организацией по стандартизации и Международной электротехнической комиссией стандарту в области кибербезопасности ISO/IEC 27032:2012) характеризуется как безопасность в киберпространстве или как сохранение конфиденциальности, целостности, доступности и других важных свойств активов пользователей и организаций типа аутентичности, учетности и надежности в киберпространстве [1].

В стандарте ISO/IEC 27032:2012 также охарактеризована взаимосвязь терминов «кибербезопасность», «сетевая безопасность», «безопасность приложений», «безопасность в Интернете» и «безопасность ключевых систем информационной инфраструктуры», которая отражена на рисунке 1.

Кибербезопасность – это деятельность, нацеленная на обеспечение защиты пользователей, их информационных систем, сетей, и программ от цифровых атак.

Основной целью таких кибератак может являться как получение конфиденциальной информации пользователя для дальнейшего злоупотребления этой информацией в собственных целях хакера, так и нарушение работы целого бизнес-процесса.

Поэтому, в особенности контекста государственных подразделений и больших частных организаций, для Казахстана, как и для других стран мира одной из основных задач для эффективного и безопасного присутствия в интернете является именно развитие сферы кибербезопасности.

Рисунок 1. Взаимосвязь кибербезопасности с другими видами безопасности в соответствии со стандартом ISO/IEC 27032:2012

П р и л о ж е н и е - составлено автором по источнику [1]